

Το Δημόσιο Σχολείο στα πλαίσια της υπερεθνικής ευρωπαϊκής κοινωνίας του 21^{ου} αιώνα.

Διαπιστώνουμε μια σημαντική αύξηση της μετακίνησης ανθρώπων από «χώρα» σε «χώρα» στα πλαίσια της ΕΕ αλλά και από και προς την ΕΕ. Τα παιδιά των ανθρώπων που μετακινούνται, (εσκεμμένα αποφεύγω τον όρο μετανάστευση), έχουν διαφορετικές εκπαιδευτικές ανάγκες απ' ό,τι παλιότερα.

Με ποιο τρόπο, με ποια μέσα το σχολείο θα εντάξει το παιδί στην υπερεθνική ευρωπαϊκή κοινωνία στην οποία καλείται να ζήσει, χωρίς αυτό να χάσει την ιδιαίτερη πολιτιστική του ταυτότητα; Επίσης το παιδί το οποίο προέρχεται από γάμους στους οποίους συνδυάζονται περισσότερες από μία πολιτιστικές πηγές πώς θα βρει ισορροπία;

Τις τελευταίες δεκαετίες έχουν αναπτυχθεί διάφορα σχολικά συστήματα στην Ευρώπη και στον κόσμο που προσπαθούν με διάφορους τρόπους να καλύψουν αυτές τις ανάγκες. Τα περισσότερα από αυτά τα συστήματα έχουν χαρακτήρα ιδιωτικού σχολείου, όπου το κόστος εκπαίδευσης πρέπει να καλύψει η οικογένεια. Θα επικεντρωθούμε, όμως, στο δημόσιο σχολείο, στο οποίο φοιτά η μεγάλη πλειοψηφία των παιδιών. Εδώ ανακύπτει το ερώτημα: Ποιοι πρέπει να είναι οι στόχοι και ποιες οι αρχές του δημόσιου σχολείου που καλείται να λειτουργήσει μέσα στην υπερεθνική ευρωπαϊκή κοινωνία;

Μέσα από την εμπειρία μου σε διάφορα είδη σχολείων στο χώρο της ΕΕ θα ήθελα να συμβάλω στον προβληματισμό υποβάλλοντας περισσότερο ερωτήσεις και λιγότερο προτάσεις.

Τούλα Βασιλάκου

Φιλολόγος, πτυχιούχος του Πανεπιστημίου της Αθήνας και του Πανεπιστημίου της Λιέγης.

Έχει υπηρετήσει επί σειρά ετών στα ελληνικά σχολεία της ημεδαπής και της αλλοδαπής ως διδακτικό προσωπικό. Από το 1999, υπηρετεί ως μέλος της διεύθυνσης στα Ευρωπαϊκά Σχολεία.